

— Τότε θὰ σᾶς παρακαλέσω... νὰ διατάξητε νὰ μὲ συνοδεύουν μέχρι τῆς ἀμαξής μου.

'Ακούσας τὴν παράλησιν ταύτην ὁ Βελτίστοςφ, ὅστις διετέλει εἰς μεγάλην ἀμυχνίαν, τι ν' ἀποφασίσῃ καὶ πῶς νὰ προσενεγκθῇ πρὸς τὴν Ειρήνην, ἔδραμε πρὸς αὐτὴν καί, ἐπὶ τῇ ἴδιοτητὶ τοῦ συγγενοῦς, ἐπρότεινεν αὐτῇ τὸν βραχίονά του.

'Αλλ' ἡ Ειρήνη περιέβαλεν αὐτὸν διὰ παγεροῦ καὶ περιφροντικοῦ βλέμματος, καὶ συγκεντρώσασα ἀπόσας τὰς δυνάμεις αὐτῆς, ὅλην τὴν ἰσχὺν τοῦ πνεύματός της, σιγώσα καὶ ἀνευ ζένης βοηθείας, διὰ σταθεροῦ βήματος ἔσπειρε τοῦ δωματίου.

— Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, θὰ μοῦ ἐπιστραφῶσι τὰ ἔγγραφά μου, διὰ γλυκείας καὶ ἡπίας φωνῆς ἀπετάθη πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ἡ Λεοντίδης Σεργιέεβνα, ὅτε ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς ἀνεχώρησεν.

— 'Ανχριφίδλως, κυρία, θὰ τὰ λάθητε, μετ' ἐπισήμου φιλοφροσύνης ἀπεκρίθη ὁ ἀνακριτής.

— Καὶ πότε θὰ εἰμπορέσω νὰ τὰ λάθη;

— Τοῦτο θὰ ἴδομεν... τοῦτο ἔξαρταται... ἐν γένει ἐκ τῆς παρελεύσεως τῆς χρησιμότητος αὐτῶν.

— 'Ωστε κ' ἔγὼ δύναμαι νὰ ἑλπίζω εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἔγγραφων μου; ἀνεμίχθη καὶ ὁ Βελτίστοςφ.

— 'Εννοεῖται... ἐπιστοποίησεν ὁ ὑπάλληλος· καμέτε μᾶς μόνον μίαν ἀπλῆν αἴτησιν, καὶ ὅταν παρέλθῃ ἡ χρησιμότης αὐτῶν θὰ τὰ ἐπιστρέψωμεν ἀμέσως ὅπου ἀνήκουν.

— Η Λεοντίδης ἡδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τοσοῦτον, ὅτε δὲν ἔφανέρωσεν οὔτε διὰ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως τὰς σκέψεις της, περὶ τῶν τελευταίων λόγων τοῦ Βελτίστοςφ. 'Αλλ' ὅμως πληρέστατα εἶχεν ἐκτιμήσει τὴν σημασίαν αὐτῶν· ἐνόψειν ὅτι ὁ Πλάτων προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς ἔξουσίας της, καραδοκῶν καὶ τὴν ἐλαχίστην πρὸς τοῦτο εὐκαρίσιαν.

— Εξῆλθον ὅμοι καὶ ἔστησαν μόνοι πρὸ τῶν ὄχημάτων αὐτῶν.

— Ο Βελτίστοςφ προσεποιήθη ὅτι ἐσκόπει νὰ βοηθήσῃ τὴν Λεοντίδην, ὅπως ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ὄχηματος.

— Σταθῆτε! αὐτητῷς καὶ ψυχρῷς ἐσταμάτησεν αὐτὴ τὴν χειρά του· βλέπω ὅτι θέλετε πάλιν νὰ ἔξακολουθήσητε μαζύ μου τὸ παιγνίδι σας... εἰσθε ἀδιόρθωτος, φίλε μου... ἀλλὰ φυλαχθῆτε, ὁ ἀγώνις σετεται δυνισος! Καὶ ἀν τολμήσητε νὰ κάμητε αὐτὴν τὴν αἴτησιν, θὰ ἀποκαλύψω ἀμέσως εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀνακριτήν, δοπίαν ἔννοιαν καὶ σημασίαν ἔχουσι τὰ ἔγγραφά σας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

'Ο κυνηγὸς μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐκ τῆς μέθης. Καὶ ὅμως ἀναγγωρίσας τὸν Καλλιούε ἔτρεξε καὶ ἐκρύψη εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ξενοδοχείου. 'Ο ξενοδόχος ἡθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ λάθῃ τὸ μέρος τοῦ τὸ χιτώνιον φέροντος ἀνθρώπου, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ πελατῶν. 'Ηρπασε λοιπὸν δίκρανον καὶ ἔδειξεν ὅτι ἥθελε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ δασοφύλακος, ἔκτοξεύων κατ' αὐτοῦ τὰς χυδαιοτέρας τῶν ὑδρεων. 'Αλλ' ὁ Καλλιούε, ἀνυψώσας τὴν σφύραν τῆς καραβίνας του, ἐσκόπευσε τὸν κτηνώδη ὑδρίστην του, λέγων:

— Κάτω τὸ δίκρανον, κατεργάρη! καὶ ὀπίσω δέκα βήματα ἥματα δὲν ὅλους τοὺς διαβόλους, σὲ καίω σὰν κουνέλι.

Η ἀπειλὴ αὐτὴ ἐπέδρασεν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ πρώην δεσμώτου, ὅστις, καταπραϋνθεὶς ἐν ἀκαρεῖ, ἀφίσε τὸ δίκρανον καὶ ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος.

— Καλά!... εἶπεν ὁ Καλλιούε... λυπάσαι τὸ δέρμα σου, καὶ κάμνεις καλά, διότι μὲ μίαν σφαῖρα θὰ σου τὸ κατέστρεφα.

Ο κατίσχνος ἀνθρωπος ἔξηκολούθει μένων ὑπὸ τὸν ἵππον καὶ ἐπικαλούμενος βοήθειαν.

Ο Καλλιούε εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διῆλθε τὴν πρώτην αἴθουσαν. Ὅτις ἦτο ἔρημος, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ εὑρε τὸν Ραμέ κεκρυμμένον ὑπὸ τινα κλίνην. 'Ηρπασεν αὐτὸν ἐκ τοῦ περιλαίμου, καὶ ὅτε μὲν σύρων, ὅτε δὲ ὀθῶν, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν ὁδὸν. 'Ο ιδιοκτήτης τῆς Ἐρυθρᾶς Οἰκίας, μὴ ἀγνοῶν ὅτι αἱ σφαῖραι τῆς καραβίνας ἔχωνεύοντο δυσκόλως, δὲν ἐκινήθη ἐκ τοῦ μέρους, ἔνθα εἶχεν, οὕτως εἶπεν, καθηλώσῃ αὐτὸν ὁ Καλλιούε.

— Φύλαξε τὸ ἐλάφι τοῦτο, εἶπεν αὐτῷ οὗτος· θὰ στείλω νὰ τὸ ζητήσω ἀργότερον, καὶ μὴ λησμονήσῃς, κατεργάρη, ὅτι ἀν τὸ κυνηγὸς αὐτὸν χαθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι σου, θὰ σου κάμω μήνυσιν διὰ λαθροθηρίαν καὶ κλοπήν, ἀπὸ τὴν δοπίαν δὲν θὰ ξεμπερδεύσῃς καλά.

Είτα, κρατῶν πάντοτε τὸν Ραμέ ἀπὸ τοῦ περιλαίμου καὶ σείων αὐτὸν ἰσχυρῶς, προσέθετο:

— Εὔπρός, ἀχρεῖ!

— Ποῦ μὲ πηγαίνετε; ἥρωτησεν ὁ κυνηγὸς ἔντρομος.

— Ποῦ σὲ πηγαίνω;

— Ναί.

— Εἰς τὸν πύργον.

— Δὲν θέλω νὰ ὑπάγω.

— 'Α! δὲν θέλεις νὰ ὑπάγης;

— 'Οχι! εἰς τὸ ὑστερό, εἰμαι ἐλεύθερος, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, εἰμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου... 'Εγω

ὑποθέσεις ἀλλοῦ, ἀφησέ με, θέλω ν' ἀναχωρήσω.

— Θέλεις ν' ἀναχωρήσῃς;

— Ναί· καὶ ἀν δὲν μὲ ἀφίσῃς, θὰ ιδοῦμε...

— 'Α! θὰ ιδοῦμε!... 'Ας ήναι... 'Ως τόσον περιπάτει προθύμως, διότι ἀλλως θὰ σὲ κάμω νὰ περιπατήσῃς ὅλο μὲ κοντακιάς.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ραμέ δὲν ἐκινήθη, ὁ Καλλιούε ἔξετέλεσε τὴν ἀπειλὴν του. 'Η ἀκτηρίς τῆς καραβίνας ἡγέρθη τρίς, καὶ τρίς ἔπεσεν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ σώματος τοῦ Ραμέ, ὅπερ εἶναι κάτωθι τῶν νεφρῶν καὶ σηνωθι τῶν μηρῶν. 'Ο κυνηγὸς ἔβαλε κλαυθυμηρὸν μηκυθύμον, ὅστις οὐδόλως συνεκίνησε τὸν Καλλιούε.

— 'Αν ἡ τιμωρία δὲν σου ἀρέσῃ... εἰπεν αὐτῷ, περιπάτει, ἀλλως ἀρχίζω πάλιν.

— Ο Ραμέ, μεθ' ὅλην τὴν μέθην του, ἐνόησεν ὅτι ὁ δασοφύλακας θὰ ἐτήρει τὸν λόγον του· θέθεν ἥρξατο νὰ βαδίζῃ.

Πλὴν τῆς φυσικῆς ἀπεχθείας, ἢν οἱ δασοφύλακες αἰσθανόνται κατὰ τῶν λαθροθηρῶν, ὁ Καλλιούε εἶχεν, ἡ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε, καὶ ἀλλους πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, ὅπως δειχθῇ ἀμείλικτος πρὸς τὸν Ραμέ. Πρῶτον, διότι, ἐνῷ ἦτο κυνηγὸς τοῦ κόμπτος Δεβεζάτη, ἐθήρευε λαθραίως εἰς τὰς γαίας του δεύτερον, διότι κατωρθωσεν ἐπὶ μακρὸν νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν ἐπαγγύπνησίν του καὶ τὸν ἔξηναγκασεν νὰ διέλθῃ τόσας νύκτας ἀγρυπνοῖς καὶ τρίτον, διότι, ἐξ ὅλων τῶν ἐν τῷ πύργῳ ὑπηρετῶν, αὐτὸς τῷ ἐνέπνεε μεγαλειτέρων ἀπέχθειαν, τὴν δοπίαν εἶχε μάλιστα ἐκδηλώσῃ ποτὲ καὶ δι' ἀποτελεσματικωτάτης χαλάζης μαστιγώσεων.

Δὲν ἔγνοουμένην προσέτι, ὅτι ὁ κυνηγὸς δὲν εἶχε λησμονήση τὸ μάθημα ἔκεινο, καὶ ὅτι τὸ μῆσος, ὅπερ ἔτρεφε κατὰ τοῦ Καλλιούε, ἔισιοῦτο τούλαχιστον πρὸς τὸ μῆσος, ὅπερ οὔτος ἔτρεφε κατ' ἔκείνου. 'Ο Καλλιούε ἔβιαζετο νὰ φέρῃ ἐνώπιον τοῦ κόμπτος τὸν αἰχμάλωτόν του. 'Εγινώσκε καλῶς, ὅτι ὁ ἔνοχος οὐδεμίαν τιμωρίαν θὰ ὑφίστατο, οὐδὲ εἰς πρόστιμον καὶ θὰ κατεδικαζετο, καὶ ὅτι δὲν οἱ κόμπης θ' ἀπηξίου νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια· ἀλλ' ἦτο βέβαιος ὅτι ὁ Ραμέ θὰ ἐδιώκετο ἐπονειδίστως ως κλέπτης, ἀφοῦ θήθελε πρῶτον ἔξευτελισθῇ ἐνώπιον πάντων τῶν ἐν τῷ πύργῳ. 'Ητο βέβαιος ὅτι θὰ ἔλεγον ἐν τῷ πύργῳ πρὸς αὐτόν:

— 'Εξω ἀπ' ἐδῶ, ἀχρεῖ... Καίμε θέσιν εἰς τοὺς τιμίους ἀνθρώπους καὶ πήγαινε νὰ κρεμασθῇς ἀλλοῦ.

Καὶ ὁ Καλλιούε ἔχαιρεν—ήκιστα χριστιανικῶς—ἐπὶ τῷ ἔξευτελισμῷ, διν πρέβετην, ὅτι ὁ ἐπιστήμιος ἔχθρος του θὰ διέστατο ἐνώπιον του. 'Οθεν, σπεύδων νὰ φθάσῃ, ἔβαζε μετὰ μεγίστης ταχύτητος καὶ διὸ τῶν συντομωτέρων ὁδῶν, χωρὶς νὰ φροντίζῃ ἀν ἡ μέθη καὶ ὁ τρόμος καθίστων ἀσταθῆ καὶ κλονούμενα τὰ βήματα τοῦ Ραμέ. 'Η ρωμαλέα καὶ ἀκάματος χείρ του ἐκράτει πάντοτε τὸ περιλαίμιον τοῦ κυνηγοῦ. 'Η ισχυρὰ δ' ἐκείνη καὶ ἀκαμπτος, ως καλυθδίνη λα-

θείας, πυγμή, ἔχροσίμευε μαζίλλον ὅπως
ὑποστηρίζῃ καὶ σύρῃ τὸν δυστυχῆ Ραμέ,
ἢ ὅπως προλάβῃ πᾶσαν ἀποδράσεως ἀπό-
πειραν.

Ο κυνηγός, ἐσκοτισμένος ἐκ τῶν ἀ-
τμῶν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἐκ
τοῦ ἥθους καὶ τῆς ταχύτητος τοῦ δασο-
φύλακος, ἡκολούθει τούτῳ ὡς αὐτόμα-
τον, ὅτε μὲν βαδίζων, ὅτε δὲ συρόμενος.

IH'

Τὸ ἄδενδρον μέρος.

Ο Καλλιούε ἔβαδίζε πάντοτε αἰσθα-
νόμενος δὲ ὅτι ἡ χειρ αὐτοῦ ἐπὶ τέλους
ἥρχισε νὰ ἀποκάμνῃ καὶ ὅτι, μεθ' ὅλον
τὸν ἥρακλειον αὐτοῦ ὄργανον μόνον, ἡ κό-
πωσις ἥρχισε νὰ καταλαμβάνῃ αὐτόν, ἔ-
σπευδεῖν ὅπως μὴ ἀναγκασθῇ νὰ σταθῇ.

Ο Ραμέ ὠλόλυζεν ὑποκώφως. Πλέον ή
εἰκοσάκις οἱ κλάδοι τῶν δένδρων, τινα-
χθέντες ἐκ τοῦ δρυπτικοῦ δρόμου τοῦ
δασοφύλακος, ἔκτυπησαν ἴσχυρᾶς τὸν
δυστυχῆ ἑκεῖνον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Η
ἀναπνοή του ἥρξατο ἐκλείπουσα, καὶ τὸ
στῆθος του ἥσθμασιν μέχρι διαρρήξεως.
Τὸ αὐξανόμενον ἀλγος του διεσκέδαζε
βαθμηδὸν τὴν μέθην...

Αλλ' ἔρχεται στιγμή, καθ' ἣν ἡ ἐπι-
βαλλομένη βάσανος ἔξεγείρει καὶ τὰς
δειλοτέρας ψυχάς. Τότε δὲ αἱ ἐκπεφυλλι-
σμέναι ἑκεῖναι φύσεις ἀποκαλύπτουσι πα-
ράδοξον ἐνεργητικότητα, ἣν θαυμάζομεν
ἀνευρίσκοντες εἰς αὐτάς. Τότε δεικνύουσι
τυφλὸν θάρρος, ή μαζίλλον πυρετώδη τόλ-
μην μέχρι παραφροσύνης.

Τὸ πλακστὸν τούτο θάρρος, ἡ ψευδὴς
αὔτη θρασύτης παρέρχονται ως ἡ ἀστρα-
πή· ἀλλ' ὡς ἡ ἀστραπὴ δύνανται καὶ νὰ
κεραυνώσωσι.

Η στιγμὴ αὕτη ἐπῆλθε καὶ εἰς τὸν
Ραμέ.

Ο Καλλιούε, σύρων πάντοτε αὐτόν,
εἶχε φθάσηρεις ἀδενδρον πλατεῖαν, ἦν ὁ-
φειλε νὰ διέλθῃ, καὶ ἡτις περιεκυλοῦτο
ὑπὸ δρυῶν, φηγῶν καὶ καστανῶν προαιω-
νίων. Λίρνης ἐστάθη, νομίσας ὅτι εἶδε
τὸν αἰχμάλωτόν του ἀνθιστάμενον. Καὶ
πράγματι, ὁ κυνηγός, ἀπορχασίας, οὐδὲ
κατὰ βῆμα ἥθειε νὰ προχωρήσῃ πλέον·
ἐστήριξε καλῶς τοὺς πόδας του, καὶ ἀντὶ^ν
νὰ ἔξακολουθῇ προχωρῶν, ὠπισθοχώρει
δι' ὅλων αὐτοῦ τῶν δυνάμεων.

— Θὰ περιπατήσῃς; εἶπεν ὁ Καλλι-
ούε ἀπειλητικῶς.

— Μὰ τὸν Θεόν, ὅχι! ἔκραγασεν ὁ
Ραμέ. Δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ 'δῶ.

— Τί εἶπες;

Ο κυνηγός ἐπανέλαβε τὸ ρηθέν.

— Τότε... ἀπήντησεν ὁ δασοφύλαξ,
καταλιπὼν τὸ περιλαίμιον τοῦ Ραμέ καὶ
ἔγειρας δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κα-
ραβίναν του, ἦν ἔκρατει ἀπὸ τοῦ σωλη-
νος... τότε σὲ σκοτώνω.

— Σκότωσέ με, ἀλλὰ δὲν κάνω βῆμα.

— Ακουσε, εἶπεν ὁ Καλλιούε, τρίζω
τοὺς ὄδοντας, ἀκουσε καλά. Θὰ μετρήσω
ἔως τὰ τρία, καὶ ἀν εἰς τὰ τρία δὲν περ-
πατήσῃς, θὰ σὲ κτυπήσω.

Καὶ διὰ φωνῆς ἥχηρᾶς ἥρξατο ἀριθμῶν:

— Ενα.

Ο Ραμέ δὲν ἐκινήθη.

— Άνο!

Η αὐτὴ ἐκινησία τοῦ κυνηγοῦ.

— Τρία!

Καὶ ταύτοχρόνως ἡ ἀκτηρίς τῆς κα-
ραβίνας ἔπεισεν ἐπὶ τῶν ὄμων τοῦ Ραμέ,
ὅστις ἔρρεε κραυγὴν λύσσης καὶ διὰ
πνιγμένης φωνῆς εἶπε:

— Εἰσαι ἀθλιος!

— Αθλιος; .. εἶπες ὅτι εἰμαι ἀθλιος;

— Ναί, ἀθλιος καὶ τρεῖς φοραῖς ἀ-
θλιος!

— Εγώ;

— Ναί, σύ! .. ἀθλιος διότι κάνεις
καταχρησιν τῆς δυνάμεως σου.. . ἀθλιος,
διότι ἔχεις ὅπλα καὶ μὲ κτυπᾶς μὲ αὐτά,
ένφ ἔγώ δὲν ἔχω!

— Σὲ κτυπῶ, διότι τὸ θέλεις. Διατί
δὲν περπατεῖς;

— Διατί μὲ σέρνεις ώσταν σκύλον καὶ
μὲ πνίγεις; τί σοῦ ἔκαμψ;

— Εμέ, τίποτε... Αλλὰ εἰσαι λα-
θροθήρας... ποῦ θὰ πῆ κλέφτης! καὶ
πρέπει νὰ τιμωρηθῇς.

— Καὶ μὴ ἡταν δικό σου τὸ κυνηγί,
ὅπου ἐσκότωσα καὶ ἐπούλησα;

— Οχι· ἀλλὰ ἔχρεωστοῦσα νὰ τὸ φυ-
λώσω.

— Καὶ διὰ ἔνα βρωμοελάφι, μὲ φέρνεις
σὰν ὁ χωροφύλακας φέρνει τὸν καταδίκο!
καὶ μὲ κτυπᾶς μὲ τὸ κοντάκι τῆς καρα-
βίνας!.. "Ας εἶναι· ἐκυνηγησα κυρφά...
καὶ ἐπούλησα τὸ κυνηγί! Μὰ εἶναι καὶ
τοῦτο ἔγκλημα, διὰ νὰ σκοτώσῃς ἔναν
ἄνθρωπον; "Αν ἔγώ ἀγαπῶ τὰ χρήματα...
ἄν θέλω νὰ κερδίζω κλέφτοντας, αὐτὸ-
δὲν ἐνδιαφέρει κανένα... Εγώ δὲν εἶχα
τὴν τύχη, σὰν κάποιος ποῦ ξένωρ... νὰ
πάρω γυναικα, διὰ νὰ πλουτήσω, τὴν ἀ-
γαπητικὴν τοῦ ἀφέντη μου, καὶ νὰ γείνω
διὰ χίλια σκούδα, πατέρας τοῦ μούλου
του! Μὲ καταλαβαίνεις, Καλλιούε;

Μετὰ τόσους δρόμους, μετὰ τόσας
συγκινήσεις καὶ συζητήσεις, τὸ πρόσω-
πον τοῦ δασοφύλακος — τοῦτο ἐννοεῖται
οἶκοθεν — ἥτο πορρυροῦν. Αλλ' εἰς τοὺς
τελευταίους λόγους τοῦ Ραμέ, ἔγένετο
πελιδνόν. Επὶ τινας στιγμάς, ἔμεινεν
ώς ἀπολιθωθεὶς. Αλλ' ἡ κατάστασις αὐ-
τη τῆς φοβερᾶς ἀκινησίας μόλις τρία
δευτερόλεπτα διήρκεσε.

Ο Καλλιούε συνήλθε, καὶ ἡ ἔξεγερσις
αὐτοῦ ὑπῆρξε φοβερά. Ήρπησε τὸν βρα-
χίονα τοῦ Ραμέ. Οἱ δάκτυλοι του εἰσῆλ-
θον ἐντὸς τοῦ σαρκὸς τοῦ δυστυχοῦς κυ-
νηγοῦ, τὰ ὄστα ἔτριζον, ωσεὶ εἶχον θραυ-
σθῇ. Είτα διὰ φωνῆς, ἡτις οὐδὲν εἶχε
τὸ ἀνθρώπινον, ἥρωτησε:

— Διὰ ποιῶν δμιλεῖς;

— Αφισέ με! .. ἔκραγασεν ὁ κυνηγός,
ὅστις ἔνομιζεν ὅτι ὁ βραχίων αὐτοῦ
έθραυσετο ἐν τῇ σιδηρᾷ χειρὶ του Καλλι-
ούε.

Ούτος ἔσφιγξεν αὐτὸν ἔτι μαζίλλον καὶ
ἐπανέλαβε:

— Διὰ ποιῶν δμιλεῖς;

Τὴν φορὰν ταύτην, τὸ ἀλγος κατέστη

ἀνυπόφορον, καὶ μετέβαλεν ἐις θράπος τὴν
φυσικὴν δειλίαν τοῦ κυνηγοῦ.

— Διὰ ποιῶν δμιλῶ; .. ἀνέκραξε...
Διὰ σέ... δρίστε!

— Καὶ εἶπες;

— Εἶπα ὅτι ἐπῆρες γυναικα τὴν ἀγα-
πητικὴν τοῦ κόμητος... εἶπα ὅτι, διὰ
χίλια σκούδα, δποῦ ἔλαβες, θὰ ἀναγνω-
ρίσης διὰ παιδί σου τὸ μούλο τοῦ αὐθέντη.

Καὶ ταῦτα εἶπών, ὁ Ραμέ ἐσκέφθη ὅτι
δ θάνατός του πλέον ἥτο ἀφευκτός καὶ
ὅτι δ Καλλιούε διὰ τὸν ἔφονεν. Αλλά,
μετ' ἐκπλήξεως εἶδεν, ὅτι ἡ χειρ τοῦ δα-
σοφύλακος ἔφισε τὸν βραχίονα του...
Τότε δ τρόμος κατέλαβεν αὐτὸν αὐθίς,
καὶ ἐις βάθους ψυχῆς κατηράστο τὴν γλώσ-
σαν καὶ τὴν ὄργην του.

Ο Καλλιούε ὠπισθοχώρησε δύο ἡ τρία
βήματα. Η ἐκφρασίς τοῦ προσώπου του
ἥτο φρικώδης. Αἱ πελιδναὶ παρειαὶ του
ἐγένοντο ωχροπράσινοι, εύρυς δὲ κύκλος
χρονίους ἔφαίνετο περὶ τὰ διεσταλμένα ὅμ-
ματά του τόσον δρατὸς καὶ κανονικός, ως
εἰ εἶχε γραφῆ δι' ἀνθρακος. Επὶ τινας
στιγμὰς ἔμεινεν ἀφρωνος, ἀλλ' ἡ σιωπὴ
ἔκεινη ἥτο ἀπαισιωτέρα τῶν βλασφημιῶν
καὶ τῶν ἀπειλῶν.

Ο Ραμέ τότε θὰ ἔδιδε προθύμως τὸ
ἡμίσιο τοῦ σώματός του, ἀν ἥδυνατο νὰ
ῆναι βέβαιος ὅτι θὰ κατείχειν ἡσύχως τὸ
ἄλλο ημίσιο.

Ἐπὶ τέλους δ δασοφύλαξ ἔγειρε τὴν
κεφαλήν, ἦν ἀχρι τῆς στιγμῆς ἔκεινης ἐ-
κράτει κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στήθους του.
Αύγψωσε τὴν σφύραν τῆς καραβίνας του,
μεθ' ὅσης ἡρεμίας θὰ ἔπραττε τοῦτο ἀν
ἐπόρκειτο νὰ πυροβολήσῃ κατὰ ἀλώπε-
κος δ ἐλάφου, καὶ ἐψιθύρισε:

— Ακουσε, Ραμέ... δ, τι μοῦ εἶπες
ἀξίζει μίαν σφαῖραν... Μὲ ἐκτύπωσες
εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἔγώ θὰ σὲ κτυπή-
σω εἰς τὴν κεφαλήν... καὶ πάλιν θὰ
ῆμαι γενναῖος... διότι οὐδὲν μὲν θὰ παύ-
σης νὰ ὑποφέρῃς... καὶ ἔγώ θὰ ὑποφέ-
ρω δσον ζ.

— Μὰ δὲν εἶπα ψεύματα... σου τὸ
δρκίζομαι.

— Δὲν εἶπες ψεύματα πῶς η Σωσάννα,
ὅταν τὴν ἐπῆρα, ἦταν ἡ ἀγαπητικὴ τοῦ
κόμητος;

— Οχι.

— Δὲν εἶπες ψεύματα, πῶς τὸ πατίδι,
ὅπου η Σωσάννα ἔχει εἰς τὴν κοιλιά, είναι
μούλος τοῦ κόμητος;

— Οχι.

Ο Καλλιούε ἐποίησεν ἀγρίαν χειρονο-
μίαν.

— Απόδειξέ το, λοιπόν!... ἀνέκραξε
... γρήγορα καὶ καθαρό, ὅστε νὰ μὴ μεί-
νῃ ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία... "Ακουσε,
Ραμέ;... ἀλλέως, σου δρκίζομαι εἰς τὸν
Θεόν, σὲ σκοτόνω... σὲ ζεκοιλιαζω..."

— Καὶ ἂν εἶπα τὴν ἀλήθειαν; ἐψέλ-
λισεν δ κυνηγός δ ἀν τὸ ἀποδεῖξω;...

— Τότε θὰ ιδούμεν.

— Ορκίσου μου ὅτι δὲν θὰ μοῦ κάμης
κακόν.

— Δὲν δρκίζομαι τίποτε, ἐκτὸς ὅτι θὰ
σου καύσω τὰ μυαλὰ ἀμέσως, ἀν δὲν ἀ-

χίστης ... Εμπέρδευε λοιπόν γρήγορα ... Ο Ραμέ, παράφρων ἐκ τοῦ φόρου, ἀλλὰ βέβαιος πλέον ὅτι ἀν ἀπελεύπετο ἔτι αὐτῷ μικρά τις ἐλπίς, ὅπως ἔξελθῃ ἀβλαβῆς τοῦ κινδύνου, αὐτῇ ἔξηρτάτο ἐκ μόνης τῆς ἀληθείας, ἤρξατο τὴν μακρὰν αὐτοῦ διήγησιν, ἑκατοντάκις διακοπέσσαν ὑπὸ τῶν ἐπιφωνήσεων τοῦ ἀκρομένου αὐτού. Διηγήθη δὲ τὰ συμβάντα λεπτομερέστατα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἥν κόμης Δεβεζά, ὃν μετὰ τοῦ ἱππότου Δελουσοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς θήρας, ἀπετάθη πρὸς αὐτὸν ὅπως μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς μελαγχροινῆς χωρικῆς, ἣτις ἵστατο παρὰ τὴν ὅχθην τοῦ τέλματος ... Ἀλλὰ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται γινώσκουσι καλλιονέτοις ἡ ἔκεινος τὰ γεγονότα, ἀτινατότε ἀφηγήθη εἰς τὸν σύζυγον τῆς Σωσάννης, ὃστε εἶναι ἀνωφελές νὰ ἐνδιατρίψωμεν αὐτοὺς ἐπ' αὐτῶν.

Ο Καλλιούνε ἐφαίνετο καταληφθεὶς ὑπὸ εἰδους τινὸς νάρκης, ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, ἐν ἥ βυθίζεται ὁ ἀνθρωπός διὰ τοῦ αἰθέρος, ὅταν πρόκηται νὰ ὑποστῇ ἀλγεινήν τινα ἔγχειρον. Ο Ραμέ ἐπίστευσεν ὅτι ἡ στιγματία ἐκείνη νάρκη ἦτο ἡρεμία, καὶ ὅτι ὁ δασοφύλαξ ἀπεξέδεχετο μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας τὴν τύχην του, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἡπατάτο.

Ο Καλλιούνε συνελθὼν παρετήρει περὶ αὐτόν, ὡς ἀνθρωπός ἔγειρόμενος ἀπὸ τοῦ ὑπου. Οι ὄφθαλμοι ὑποτοῦ συνήντησαν τὸν κυνηγόν, ὅστις συνεσπειροῦτο ὅσον ἡδύνατο καὶ ἐπεθύμει, ἀν ἡτο δυνατόν, νὰ μετεβάλετο εἰς ἀδιόρθωτον ἀτμόν. Ἀλλά, καίπερ κάτισχνος, ὁ Ραμέ δὲν ἦτο καὶ διαφανής.

Τὸ μέτωπον τοῦ Καλλιούνε συνωφρύσθη, αἱ ὄφρυς του προσήγγισαν πρὸς ἀλλήλας, ἐνθεῖσαι σχεδόν, ὡς αἱ τοῦ Ψυβρεμέτου Διός.

— Εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ τὰ ὄποια εἴπεις; ... ἡρώτησε τὸν κυνηγόν, διὰ φωνῆς βραδείας.

— Ἀληθῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ᾧ τὸ τέλος ... σας τὸ ὄρκισμα εἰς τὸν Θεόν.

— Λοιπὸν ἐσύ εἴπεις πρῶτος εἰς τὸν κόμητα, ὅτι ἡ ἔμμορφη κόρη, τὴν ὄποιαν ἔβλεπε, ὠνομάζετο Σωσάννα Γκιλλώ;

— Ἔπειπε νὰ τὸ εἴπω, διότι ἐρωτήθηκα.

— Καί... ἔξηκολούθησεν ὁ δασοφύλαξ, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὑποπτεύοντας ὅτι τὸ δαιμόνιον εἴχε καταλάβει τὴν καρδίαν, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ αὐθέντου μας, τὸν ἑκατασκόπευσες καὶ τὸν ἕκολούθησες ἔως τὴν καλύβαν τῆς Σωσάννης;

— Ναί· ἀλλὰ διατί θέλεις νὰ σου ἐπαναλάβω αὐτά, τὰ ὄποια σου εἴπα;

— Ο Καλλιούνε δὲν ἐφάνη προσέξας εἰς τὴν διακοπὴν ταύτην, ἡ λαβὴν αὐτὴν ὑπὸ σημείωσιν, ἀλλ' ἔξηκολούθησεν:

— "Οταν ὁ κόμης ἐμβῆκεν εἰς τὴν καλύβαν ἥσουν ἔκει;

— Ναί.

— Ἡσουν ἀκόμη, ἔκει ὅταν ἡ Σωσάννα ἐφώναξε βοήθειαν;

— Ναί.

— Τὴν ἥκουσες;

— Πολὺ καλά.

— Καὶ δὲν ἔτρεξες νὰ τὴν ὑπερασπι-σθῆς; . . . Εἶχες αὐτὴν τὴν χαμέρπειαν, ἀθλίε, χωρὶς καρδίαν ... ἥσουν τόσον αἰσχρός, τόσον ἀτιμας, ὃστε νὰ ἡξεύρης ὅτι πλησίον σου μία πτωχὴ κόρη, μία δυστυχισμένη ἀντίστεκε κλαίουσα ἐναντίον ἀνθρώπου θέλοντος νὰ τὴν βισση... ὅτι ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεόν ... καὶ ἐφώναξε βοήθειαν! καὶ νὰ μὴ τρέξῃς νὰ τὴν βοηθήσῃς; . . . Ἡ καρδία σου δὲν ἔσυγχινήθη; . . . τὸ αἷμά σου δὲν ἔσταμάτησε... "Αφισες νὰ συντελεσθῇ τὸ ἔγκλημα; . . . ἡ ἀκατανόμαστη αὐτὴν πρᾶξιν νὰ τελείωσῃ; . . . καὶ ὑπεβοήθησες μάλιστα αὐτὴν διὰ τῆς σιωπῆς σου; . . . καὶ ἐγίνηκες συνένοχος! . . . Ἐ! Ἀθλιε! Ἀθλιε!

— 'Ωοιμέ! ἐψέλλισεν ὁ Ραμέ, ἐνοήσας

ὅτι ἔσφραλε τὴν ὁδὸν καὶ ὅτι εἴχε περιέλθει εἰς θέσιν λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἀνευδεξόδου . . . ωοιμέ! Ἡτανε ὁ αὐθέντης.

— "Εχεις δίκαιοιο... ἐψιθύρισεν ὁ Καλλιούνε... εἰς ὅ, τι κάμη ὁ αὐθέντης, ὁ δοῦλος χειροκροτῆ!

Τοὺς λόγους τούτους διεδέχθη βραχεῖα σιγή... είτα ὁ δασοφύλαξ ἐπανέλαβε:

— Μίαν ἡμέραν, καθὼς ὅλοι, δὲν ἔμαθες καὶ ἐσύ ὅτι ἔμελλα νὰ στεφανωθῇ τὴν Σωσάνναν;

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ κυνηγός, ἀλλὰ τὸ ἔμαθα, ὅταν ὁ γάμος ἦταν ἔτοιμος.

— 'Αλλ' ὅπως δήποτε ἦτον ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐμποδίσῃς αὐτὸν τὸν γάμον, διατί δὲν μὲ εἰδοποίησες;

— Νὰ σὲ εἰδοποιήσω: . . . διατί;

— Δι' αὐτὰ τὰ ὄποια εἴχες ιδῆ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἀτιμίας . . . Διατί δὲν μοῦ εἴπεις, ὅτι ἡ Σωσάννα ἦτον ἀγαπητηκαὶ τοῦ κόμητος;

— Ο Ραμέ δὲν ἡδύνατο νὰ ὄμολογήσῃ ὅτι τὸ κατὰ τοῦ δασοφύλακος μῆσός του ὑπῆρξεν ἡ μόνη τῆς σιωπῆς του αἰτία. Ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ λάβῃ λίαν ἐπικίνδυνον ἀπόρφασιν . . . Ἐνόμισε δέ, ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν ἀπαντῶν:

— Διατανε! . . . ἐνόμιζα ὅτι τὸ ἥξερες . . .

— 'Α! . . . αὐτὸν ἐνόμιζες; ἐψιθύρισε δι' ὑποκάρφου φωνῆς ὁ Καλλιούνε, οἱ ὄφθαλμοι τοῦ ὄποιους κατέστησαν αἰματόχροες.

— Ναί . . . μὰ τώρα βλέπω ὅτι ἥμουν ἀπατημένος.

— Ο δασοφύλαξ δὲν τὸν ἥκουε· ἀλλὰ διὰ βροντώδους φωνῆς εἴπει:

— 'Επίστευσες ὅτι ἥμουν εὔτυχης καὶ ὑπερήφανος πέρνοντας γυναικά μου τὴν ἀγαπητικὴν τοῦ αἰθέντου, καθότι εἴχα πουλήσεις εἰς αὐτὸν διὰ χίλια σκοῦδα τὴν τιμήν μου . . . τὸ ἐπίστευσες, διότι μοῦ τὸ εἴπεις . . . καὶ θὰ τὸ εἴπῃς καὶ εἰς ἀλλούς . . . καὶ ἐγὼ δὲν θέλω. . . δὲν θέλω, ὅχι . . . ἐννοεῖς . . . νὰ τὸ εἴπῃς εἰς ἀλλούς...

— Καλλιούνε... ἀγαθέ μου Καλλιούνε... ἥρχισε νὰ λέγῃ ὁ Ραμέ, σου ὄρκισμα...

— 'Αλλὰ δὲν ἐτελείωσε.

— Ο δασοφύλαξ, δ' ἀκατασχέτου λύσσης,

ἥρπασε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸν λαιμὸν τοῦ δυστυχοῦς κυνηγοῦ. Τὸ δὲ ζῶν καὶ ἀκαμπτον ἐκεῖνο περιλαίμιον ἐσφίγγετο ὡς ὁ σιδηροῦς κρίκος, διὸ οἱ Ἰσπανοὶ καλοῦσι γαρύταν (σφιγκτῆρα). Ἡ πρώτη κραυγὴ τοῦ Ραμέ ἐσθέσθη ἐν βραχιώδεις ρόγχῳ. Τὸ στόμα καὶ οἱ ὄφθαλμοι τοῦ δυστυχοῦς διεστάλησαν φρικωδῶς. Ἡ γλώσσα του, μέλαινα ἥδη, ἐκρέματο ἔξω τοῦ στόματος, καὶ οἱ ὄφθαλμοι του ἐφεύνοντο ὡςεὶ θέλοντες νὰ ἐξέλθωσι τῶν τροχιών των. Ταύτοχρόνως δὲ τὸ φρικωδῶς συσπώμενον πρόσωπόν του ἔλαβε χρῶμα μεταξὺ τοῦ πορφυροῦ καὶ τοῦ ἰώδους, καὶ σταγόνες αἷματος ἐπιπτον ἀπὸ τῶν ρωθώνων του. Ο φοβερὸς ἐκεῖνος πνιγμὸς διήρκεσε μόλις ἡμισυ λεπτόν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἦτο ἀρκετόν, καὶ μάλιστα πολύ.

— Οτε ὁ Καλλιούνε ἡνέψξε τὰς χεῖρας, ἡ κεφαλὴ τοῦ κυνηγοῦ, ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἔκλινε πρὸς πλάσαν διεύθυνσιν, εἴτα τὸ σῶμα ἐκάμφηθη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη εἰχε βραυσθῆ μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὄμων. Ο θάνατος ὑπῆρξε κεραυνοβόλος.

— Τί συνέβη ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Καλλιούνε, ὅτε εἶδεν ἐκτάδην ἐνώπιον του τὸ πτωμα τοῦ ὑπ' αὐτοῦ φονευθέντος;

Εἰς τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐρώτησιν, δὲν εἰμεῖα εἰς θέσιν ν' ἀπαντήσωμεν, ἀνευ ἀμηχανίας. Ο Καλλιούνε διετέλει ὃν ἐν μιᾷ τῶν ἐκτάκτων ἐκείνων θέσεων, καθ' ἀρχὴν αἰσθηματα πλέον καὶ ἡ συνείδησης μένει ἀφωνος. Ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ φανερών, τῶν ἐλπίδων, τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὔτυχίας του, οὐδὲν διακεκριμένον ἐπέπλεεν. Εν τῇ ψυχῇ του, ην ἐβασάνιζε θύελλα συγκεχυμένων, πυκνῶν, σπαρακτικῶν στοχασμῶν, δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνείδησεως.

Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ βεβαιώσωμεν σχέδον ἀσφαλῶς, ὅτι ὁ Καλλιούνε δὲν μετενόησε διὰ τὴν πρᾶξιν του. Ἡ πρώτη δὲ ίδεα, ἡτις ἐπῆλθεν ὀλίγον τι εὐκρινῶς εἰς τὸν νοῦν του, ὑπῆρξεν ἡ ἐπομένη ἐρώτησις:

— Τί νὰ κάμω τὸ πτωμα τοῦτο;

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

X. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΕΡΕΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐπιπέρα διεκάπη ἐννέατη.

"Ἐβλεπον, μοὶ ἔλεγεν ἡ Σελήνη, ἐντὸς μεγάλου τινὸς θεάτρου· ἦτο πλήρες, καθότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην παρίστανε περιώνυμος τις ἡθοποιός.

Λοξαὶ αἱ ἀκτηνές μου ἐπιπτον ἐφ' ἐνὸς μικροῦ παραβύρου τῶν διαμερισμάτων τῶν